

Pompoen met verrassing

E en cozy Halloween Mystery

NICOLE STOND MET DE handen in de zij in de deur van het schuurtje te kijken naar haar oogst. Grote oranje pompoenen lagen als pasja's te rusten op een bedje van stro. De oogst was goed geweest dit jaar, haar pompoenen die ze met zoveel zorg en liefde omringde waren groter dan ooit. En dat was ondanks het miezerige en natte weer in oktober. Even had ze gevreesd dat het een rampzalig pompoenenjaar zou worden. Ze had haar schatjes zelfs onder een afdakje geplaatst om ze te beschutten tegen de elementen. En zodra de zon weer door de wolken brak, was ze naar de tuin gerend om het bouwsel weer af te breken. Ze had even overwogen om een warmtelamp in de tuin te zetten, maar dat was zondigen tegen het reglement. Het reglement van de grootste pompoenwedstrijd in de provincie.

'Hebben ze het gehaald?' Nicoles man, Marc kwam aangesloft, de handen in de zakken en met opgetrokken schouders. Hij keek naar de lucht en trok een vies gezicht.

'Ja hoor, ze zien er prima uit.' Nicole zuchtte hoorbaar van opluchting. Dit jaar had ze echt een kans. Dit jaar zou ze de strijd om de grootste pompoen winnen. Want in de hoek van het schuurtje lag haar super-deluxe pompoen te blinken. Rond en bol en van het prachtigste oranje

dat ze ooit had gezien. Ze zuchtte opnieuw genoeglijk en sloot de deur van het schuurtje af.

‘Laten we hopen dat het droog blijft, want de lucht is grijs en zwaar van regen.’ Marc had er geen goed oog in, volgens hem zou heel het Halloween feest in het water vallen. Maar hij had een pessimistische aard. Bij hem was het glas altijd half leeg. Nicole liet zich door hem niet van de wijs brengen en liep door de deur van de veranda haar keuken in. Daar geurde het naar appelmoes met heel veel kaneel. En naar koekjes die ze een half uurtje ervoor uit de oven had gehaald.

‘Hoe laat zijn de kinderen hier?’ Marc stond in het deurgat te kijken naar zijn vrouw en glimlachte, waardoor hij er plots veel sympathieker uitzag. Hij hield van zijn vrouw. Hij kon haar vreemde hobby’s vaak niet appreciëren, maar hij wist dat ze een goed hart had. Het pompoen-festival was een jaarlijks terugkerende verrukking voor haar, niet alleen omwille van de spanning om wie nu de grootste vrucht zou hebben. Maar ook omdat de kinderen van haar zus dan voor twee dagen kwamen logeren. Hun eigen huwelijk was kinderloos gebleven. Hij had daar niet zo’n probleem mee gehad, maar Nicole had in stilte geleden. Maar één weekend per jaar had ze een, naar haar aanvoelen volledig gezin en dat maakte haar oneindig gelukkig.

‘Ding dong...’ Het geluid van de deurbel deed haar schrikken. ‘Was het al zo laat?’ Ze veegde snel haar handen af aan haar schort en haastte zich de gang door.

‘Tante!!!’ Twee jonge armen vlochten zich om haar nek terwijl ze het warme kinderlijke tegen zich aan voelde. Geluk stroomde door haar mollige lijfe. Voor twee dagen in het jaar was haar leven weer compleet. Twee dagen waarop ze hen zou verwennen en verhalen uitwisselen met haar neefje en nichtje. Twee dagen waarop ook zij zichzelf volwaardig voelde.

Nicole plukte de armen van haar nek en hield Toby, haar neefje voor zich uit.

‘Hé, ben jij nu weer gegroeid?’ Dit was hun jaarlijkse spelletje. Natuurlijk was hij gegroeid maar elk jaar weer antwoordde hij met dezelfde woorden. ‘Nee hoor tante, dat is je verbeelding maar’. En zoals elk jaar schoot ze ook nu weer in een klaterende lach.

Snel liet ze Toby van veertien en zijn zus Clara van zestien binnen en sloot de deur.

‘Hebben jullie al gegeten?’ De kinderen schudden het hoofd. Ze wisten dat tante Nicole het hen kwalijk zou nemen als ze niet van de klaarstaande lekkernijen zouden proeven. Jaren geleden hadden ze geleerd om op voorhand niks te eten als ze naar tante gingen. Daarom lieten ze hun jassen en tassen achter in de gang en schoven aan de rijk gevulde tafel aan. Ook Daisy, de hagelwitte huiskat kwam dag zeggen. Met een kort ‘wauw’ begroette ze de bezoekers terwijl ze haar staart rond het been van Clara draaide.

‘Dag Daisy, ben jij ook blij ons weer te zien?’ De kat bevestigde dit met een kort ‘auw’ wat zoveel als ‘ja’ wilde zeggen. Clara streelde het dier over haar rug.

‘Hé, waar is je mooie halsband? Ben je hem verloren?’ Daisy deed of ze het meisje niet verstond en duwde met haar kopje tegen Toby’s been.

‘Ja, ze moet hem ergens dit voorjaar verloren zijn’ zei Nicole terwijl ze de grote koppen vol chocolademelk goot. ‘Ik was niet blij want het was een duur ding. Maar ja, katten laten zich nu eenmaal niks opdringen. Ik denk dat ze het in de tuin verloren is, alleen weet ik niet waar. Dus heb ik maar een nieuwe gekocht.’

‘Oh, zo jammer! Het leek wel alsof hij bezet was met diamanten. En hij schitterde zo mooi als de zon erop scheen.’

Nicole trok haar schouders op als wilde ze zeggen: ‘Tja, die dingen gebeuren nu eenmaal.’

Het werd nog gezellig die avond maar rond tien uur kroop iedereen in bed, want de volgende dag was het Halloween en Nicole’s grote dag. Dan zou de pompoen tentoonstelling plaatsvinden en werd de grootste en mooiste pompoen gekozen. De kweker kreeg uiteraard een medaille,

maar de pompoen zelf werd per opbod verkocht en het geld werd geschonken aan het weeshuis in de stad. Die nacht droomde Nicole dan ook dat zij dit jaar de winnaar zou zijn. Ze zag zichzelf al met de medaille om de hals de enveloppe met de cheque overhandigen aan de directeur van het weeshuis.

Maar plots werd ze ruw uit haar droom gewekt door een geluid dat ze al een paar dagen vreesde. 'Inbrekers.' Ze schudde Marc door elkaar tot hij wakker was en haastte zich het bed uit. Zoals ze daar stond in haar wit nachtkleed met een sjaaltje over haar kapsel, leek ze wel een spook en Marc moest zich eerst de slaap uit de ogen wrijven voor hij zag dat het zijn eigen vrouw was die druk stond te doen naast het bed.

'Wa..., wat is er?

'Inbrekers' herhaalde ze en ze rende in nachtkledij en zonder pantoffels de trap af. Toby en Clara waren door het geroep van hun tante ook wakker geworden en stonden met slaapkoppen te kijken naar de witte gedaante die haast vloeiend de trappen af zweefde.

'Inbrekers' riep Nicole opnieuw beneden aan de trap, terwijl ze in de paraplubak rommelde en er het grootste en zwaarste exemplaar uit koos. De kinderen hadden al snel door wat er aan de hand was, en ze volgden de witte gedaante door het huis.

Nicole haastte zich van de ene kamer naar de andere, terwijl ze overal waar ze passeerde het licht aanstak. Ze haastte zich door de veranda deuren en liep op blote voeten over het terras naar het schuurtje. Het slot was geforceerd en lag in het gras. Nicole snakte naar adem. Terwijl ze de paraplu in aanslag hield trok ze de deur van het schuurtje open en bleef toen stokstijf staan.

Toby en Clara waren zo slim geweest om eerst een jas aan te trekken en liepen nu op hun tante toe. Die stond als een bevroren standbeeld in het deurgat van het schuurtje.

'Wat is er aan de hand?' Nicole kon geen woord uitbrengen. Ze had tranen in de ogen en wees ongelukkig naar de hoek waar haar prijspompoen had gelegen.

‘Hij is weweweg’ jammerde ze met bevende lippen. Clara vroeg zich af of het door de koude was of van de emotie.

‘Bedoel je dat iemand je pompoen gestolen heeft.’ Nicole knikte ongelukkig. Ze liet de paraplu op de grond vallen en met afgehangen schouders liep ze naar de veranda. ‘Nu zal die heks van een Liliane de wedstrijd wel weer winnen’ snikte ze en bedroefd liep ze het huis binnen.

Toby, Clara en Marc probeerden nog om met behulp van zaklampen sporen van de dief te vinden, maar ze moesten hun poging al snel opgeven. Ze liepen bedrukt terug naar het huis en niemand voelde zich nog in de stemming voor het pompoenfestival van de volgende dag.

HALLOWEEN OF ALL HALLOWS Eve, de dag voor 1 november kondigde zich stralend aan. De mist, die rond deze tijd van het jaar meestal over de velden hangt bij het krieken van de dag, was snel opgeklaard en de herfstzon perste er nog eens alles uit wat ze te bieden had om oktober in alle schoonheid af te sluiten. Het had heel wat overredingskracht gekost om Nicole zover te krijgen om toch deel te nemen aan de wedstrijd. Uiteindelijk had ze dan toch maar - onder luid protest - de pompoenen in de achterbak van haar bestelwagentje geladen. Toby kroop achterin om op de pompoenen te passen en Clara schoof op de passagierszetel. Met z'n drieën reden ze naar de markt, zoals elk jaar. En zoals elk jaar stond haar kraampje al klaar. Clara hielp bij het versieren van de tafel terwijl Toby de pompoenen één voor één op de tafel hees.

‘Kijk, je buur is er nog niet.’ Nicole was te druk bezig geweest om op te merken dat het stalletje naast het hare nog steeds leeg was en binnen een kwartier zou het festival beginnen.

‘Je hebt gelijk, misschien iemand die er dit jaar geen zin in had?’ dacht ze en ze werkte verder. Ze drapeerde slingers rond de palen, bevestigde afbeeldingen van pompoenen aan de dakrand en hing netten die moesten dienen als spinrag. En zoals elk jaar was het Toby's taak om de

plastic spinnen daar vakkundig in de hangen. Hij had zelfs ergens een skelet opgediept dat hij netjes tegen een paal spijkerde.

Toen het stalletje bijna klaar was, kwam er nog een bestelwagen aangereden en stopte voor het stalletje, dat naast het hare stond. Tot haar afgrijzen zag Nicole dat het haar concurrente Liliane was. Het was al erg genoeg dat ze elk jaar met een paar gram verloor van dat mens, nu stond ze ook nog eens naast haar op de markt

‘Ach tantetje, doe of je haar niet ziet. En probeer te genieten van het festival.’ Clara probeerde haar tante wat af te leiden, maar dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan. Want Liliane liet geen gelegenheid onbenut om de aandacht op te eisen. Eerst liep ze tegen Nicole’s tafel zodat de pompoenen vervaarlijk begonnen te schommelen. Dan haalde ze een reuzegrote en mooie pompoen uit haar wagentje en stalde die in het midden van haar tafel uit. En alsof dat nog niet genoeg was, ging ze voor het kraampje van Nicole staan en staaarde naar haar pompoenen.

‘Ha, het ziet er naar uit dat ik dit jaar weer zal winnen want jouw oogst is niet veel waard, hé?’

Nicole wilde uitvaren, maar Clara hield haar tegen. Toen Liliane zag dat ze geen ruzie kon beginnen, droop ze af maar ze bleef Nicole vanop een afstand hooghartig aankijken.

Een uur later, na de toespraak van de burgemeester en de organisator was het dan zover. Een driekoppige jury zou de pompoenen beoordelen. Heel ernstig liepen ze langs alle kraampjes, wogen het grootste exemplaar, namen er de maat van en schreven alles netjes op in een schriftje. Toen ze bij het stalletje van Liliane kwamen, waren ze verbaasd zulke grote pompoen te zien en ze overlaadden de eigenaresse met felicitaties voor haar zorgzaamheid. Daarna was het de beurt aan Nicole, die haar best deed om vriendelijk te kijken.

Maar wat niemand gezien had, was dat Daisy mee in het bestelwagentje van Nicole gekropen was en dat ze de boel grondig had verkend. Ze was op de vensterbank van het Chinese restaurant op de hoek gesprongen, maar toen daar niets te zien was, kreeg ze er genoeg van. Net

op het moment dat de jury de pompoenen van Nicole bewonderde, kreeg Daisy het aan de stok met een grote Deense dog. Maar de kat was sneller en handiger dan de hond en toen ze achter elkaar over de markt liepen, sprong Daisy elegant en met hoog opgestoken staart op het kraampje en zocht haar heil tussen de pompoenen van Liliane. Vermits de Deense Dog totaal geen kaas gegeten had van pompoenen maar wel van katten, sprong hij bovenop de tafel zodat Liliane's prijspompoen van de rand rolde en op de kasseien van de markt uit elkaar spatte. Liliane was in alle staten en joeg de hond weg, terwijl Daisy met haar neusje in de lucht zich terugtrok tussen de benen van Nicole.

Plotseling slaakte Clara een kreet. 'Tante, had u niet gezegd dat Daisy haar halsband in de lente was verloren?'

Nicole had geen idee wat Clara bedoelde. 'Euh ja, ik heb een nieuwe gekocht. Waarom?'

'Kijk eens hier, in die superpompoen van je buurvrouw?'

Iedereen boog zich over de oranje smurrie en inderdaad, tussen de pitten en het gekneusde vruchtvlees lag de oude halsband van Daisy.

'Hé, hoe kan dat nu?' Nicole snapte er niks van. Maar Toby was verstandiger

'Tante, dit is uw pompoen, die vannacht uit het schuurtje gestolen is. Toen Daisy haar halsband verloor heeft ze dat waarschijnlijk gedaan toen ze tussen de pompoenen liep. Met de tijd groeide de pompoen rond haar halsband en zo zat hij dus IN de vrucht.'

'En dat wil zeggen' zei Clara terwijl ze met gekruiste armen dicht bij Liliane ging staan 'dat we meteen onze pompoenendief hebben!'

De jury was in opperste verwarring. Het was duidelijk dat de reuzenpompoen de winnaar was, maar nu bleek hij gestolen. En hij was ook nog eens in stukken uit elkaar gevallen. Hoe moesten ze hier mee omgaan?

Ondertussen was agent Smekens op het tumult afgekomen en had net gehoord wat Clara vertelde. Hij keek Liliane streng aan.

'Klopt het dat u deze pompoen van uw collega hebt gestolen?'

Liliane kromp in elkaar en wrong haar handen tot ze rood zagen.

‘Tja ziet u, mijn eigen pompoenen hebben dit jaar erg te lijden gehad van de regen en omdat ik dit jaar weer wilde winnen heb ik.... ‘Meer kreeg ze niet gezegd maar het was voldoende voor agent Smekens om haar een boete te geven voor het vervuilen van het Openbaar Domein. Hij vroeg aan Nicole of ze klacht wegens diefstal wilde neerleggen. Maar die wist niet goed wat ze nu moest doen.

De voorzitter van de jury loste haar probleem heel elegant op.

‘Mevrouw, gezien de pompoen die gewonnen heeft bij u gestolen is, bent u dan ook de winnaar van de wedstrijd. Gefeliciteerd mevrouw en mag ik u dan nu uw medaille overhandigen?’ En hij voegde de daad bij het woord.

Nicole was zo gelukkig dat ze besloot geen klacht neer te leggen tegen naar concurrente, die zo publiekelijk te kijk was gezet.

‘Oh, maar we hebben nu wel een groot probleem!’ beseft Nicole plots. ‘Normaal wordt de winnende pompoen geveild ten voordele van het weeshuis. Maar we hebben geen pompoen meer!’

‘Mag ik iets voorstellen’ zei Liliane met een benepen stemmetje? ‘Als ik nu eens al mijn pompoenen schenk om te verkopen, maakt dat mijn fout een beetje goed?’

Zowel de jury als Nicole gingen hiermee akkoord. De opbrengst van de pompoenenooft was fenomenaal en dit jaar kon er dan ook een veel groter bedrag aan het weeshuis geschonken worden. En terwijl de feestelijkheden werden verdergezet, de pompoensoep gretig werd opgeleefd en de koude ledematen verwarmd werden aan grote vuurkorven, vroeg Liliane:

‘Nicole, het spijt me dat ik je pompoen heb gestolen. Ik vrees dat ik me een beetje heb laten leiden door mijn obsessie maar je kan ervan op aan dat ik het nooit meer zal doen. Kan je me vergeven?’

Maar dat had Nicole al lang. En dat bewees ze door samen met haar concurrente te klinken op een spetterende editie van het pompoenfestival.

